

0214 – 14. februar

Hvis det er mulig, og så langt det står til dere, skal dere leve fredelig med alle mennesker! Rom 12: 18.

Dette verset taler om hvordan vi skal være medgjørlige og fredsommelige i all vår omgang med mennesker. D. v. s. i alle spørsmål hvor vi ikke av hensyn til sannheten, vår troskap mot Kristi sak, og i omsorg for sjelene blir nødt til å kjempe mot mennesker.

For det er jo langt fra at en apostel ville antyde at vi skulle gi etter i troens saker, og heller ofre sannheten, Kristi ære og omsorgen for sjelene, for å oppnå fred og vennskap med alle mennesker. En viss begrensning, som nevnt, har da også apostelen antydnet med innledningen av dette verset: «Hvis det er mulig ...»

Det vil altså ikke alltid være mulig å beholde fred med alle mennesker, hvis vi er trofaste mot Gud og sannheten. David fikk erfare dette, og sier: «Jeg vil bare fred. Men når jeg taler, vil de ha strid». Hele verden strir mot Gud og hans rike. Hvis jeg så vil være trofast i min bekjennelse av Kristus, vil jeg dermed nødvendigvis komme i strid med mennesker.

Kristus taler selv klart og avgjørende om dette med disse ordene: «Tro ikke at jeg kom for å bringe fred på jorden. Jeg kom ikke for å bringe fred men sverd (sv: men ganske visst splittelse). For jeg har kommet for å sette en mann opp mot sin far, en datter opp mot sin mor, og en svigerdatter opp mot sin svigermor». Derfor sa han også: «Ve dere når alle mennesker taler vel om dere!»

Her åpenbares falskheten hos den slags kristne som vil forsøke å jenke seg etter alle mennesker, slik at de aldri i nidkjærhet for Kristus kommer i konflikt med noen mennesker. Ja, som til og med kritiserer Guds barns nidkjærhet, og sier at hvis de heller hadde vært litt mer viselige, ydmyke og varme, skulle de nok også bli akseptert av verden.

Måtte bare slike mennesker huske på at Herren Kristus, den fullkomne, som var «mild og ydmyk av hjertet», likevel aldri ble godtatt av verden, aldri kunne ha fred og vennskap med vantro mennesker.

Selvsagt kan også de kristne ofte mangle både viselighet, ydmykhet og kjærlighet. Men at de, samtidig som de er trofaste mot Kristi sak, også skulle kunne bli akseptert av verden, det strir altså mot sannheten. Nei, «dere horkarer og horkvinner! Vet dere ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud?» Her ser vi den konstant uunngåelige årsaken til striden. Men apostelen sier videre:

Så langt det står til dere, skal dere leve fredelig med alle mennesker. Hvis det virkelig er for Kristi skyld og på grunn av verdens fiendskap mot sannheten, dere kommer opp i strid, så la ikke det bekymre dere. Pass endelig bare på, du som vil være en kristen, at det ikke finnes noen kjødelig årsak hos deg, som skaper striden. Det kan være noe i din natur; egenhet, tverrhet, kritisk ånd e. l. Men det kan være svært vanskelig å finne noe slikt hos oss selv. For egenkjærlighetens tilbøyelighet vil alltid rettferdiggjøre oss selv, og skyve skylden over på andre.

Det kan likevel være én prøve du kan foreta, og dermed muligens avdekke en kjødelig grunn til den striden du har med mennesker. Prøv hvordan det står til med kjærligheten i det du sier til menneskene!

Oppstår det ofte strid på grunn av noe du sier, som ikke er drevet fram av kjærlighetens nød for sjelene og med bønn om velsignelse, men mer er ord som bare strømmer lett over leppene dine? Da bør du nok være mistenkelig, at det kan skyldes en kjødelig grunn hos deg selv.

Nidkjærhet til å skulle korrigere alt som du ser er urett, er ikke godt nok bevis på at det er kjærligheten som driver deg. Men hvis du pleier å be for dem som du taler til, og pleier å være redd for din egen utilstrekkelighet, da vitner det om at det er en hellig bakgrunn du drives av.

Måtte Gud åpenbare for oss vårt eget hjertes skuespill! Mange mennesker lider som ulykkelige martyrer i en kontinuerlig ufred med mennesker, bare på grunn av et selvopptatt og umedgjørlig gemytt, og en løssluppen tunge. Derfor sier apostelen Peter det samme som David tidligere har sagt: «Den som vil elske livet og se gode dager, skal holde sin tunge borte fra ondt, og sine lepper fra å tale svik. (sv: at de ikke taler bedragersk). Søk fred og jag etter den!»

Men om vi er aldri så fredsommelige, føyelige og vennlige, vil det ikke være mulig for oss alltid å bevare fred med alle mennesker. Ikke bare på grunn av deres fiendskap mot Kristus, men også på grunn av mange jordiske forhold, vil stridslystne mennesker skape problemer for oss. Det er det som egentlig er bakgrunnen for at apostelen sier: «så langt det står til dere, skal dere leve fredelig med alle mennesker».

Når da andre mennesker angriper deg, din eiendom, din person, ditt rykte, må du likevel selv ikke stride, eller åpne for strid. Du skal overlate din sak til din trofaste og allmektige Fader, som alltid sørger for de elendige og undertrykte. Kristus sa: «Salige er de ydmyke, for de skal arve jorden».

Den som alltid selv vil kjempe for sin rett, vil komme til å lide mye, og tape mye. Lykkelige er de kristne som får nåde til å tro på sin himmelske Fars omsorg, så de overlater til ham å ta seg av saken deres!

Vil jeg selv ta meg av saken, lar Gud meg med all rett bare behandle den selv. Og da går det alltid dårlig. Overlater jeg derimot saken til Gud, da er den hans. Da kommer han til å ta seg av den. Og da gjør han det alltid på den beste måten.